

KRISTUS JE POVESIL GLAVO

Kako trpka je ugotovitev, da silijo iz mojega srca v tem trenutku misli, ki jih lahko izrazim le z besedami žalovanja, razočaranja in odpora, ko pa bi v resnici moralo biti pričujoče razmišljanje posvečeno miru, da bi se z njim tudi naš list vključil v praznovanje mednarodnega leta miru. Kako grenko je spoznanje, da je človek še enkrat v svoji zgodovini dvignil meč nad sočlovekom in s stisnjenimi zobmi vpil parole miru in sožitja v svetu.

Velika noč — svetovni dan miru — je komaj minila, ko smo že spet zavohali vonj po smodniku in zaprepaščeni zasledili, da je tu pa tam kak časniki zapisal tri besede sovraštva, trpljenja in uničenja: tretja svetovna vojna. S kakšno lahkoto o vsem tem govorimo, kako neprizadeto postavljamo v ospredje politične interese, ideologije, sle po oblasti, ne da bi niti za trenutek pomislili na življenje najmanjšega izmed ljudi, kaj šele na njegovo dostojanstvo. Cilji, ideje, posvečeno sredstva! To je geslo, ki je danes kot včeraj edino vodilo pri iskanju ustreznih političnih odločitev. In ko postane politika edini cilj oblast, potem jo bo ta dosegel tako ali drugače, s krvjo ali zvijačo, a dosegel jo bo. In četudi bodo njegovi cilji drugačni od oblasti — pa naj bodo ti še tako plemeniti — a ne bo pri njih doseganju imel za merilo človeka, tedaj bo njegovo ravnanje gotovo rodilo odpor. Koliko kraljev na Betajnovi je še vedno na oblasti, ki s svojim neodgovornim ravnanjem pehajo svet v propad tako na vzhodu kot zahodu. Zemlja je v rokah peščice fanatikov. In vendar je odgovornost državnikov pred Bogom in svojo vestjo velika, velika je predvsem odgovornost, ki jo nosijo pred človeštvom. Njihov največji greh pa je ustvarjanje sovraštva med ljudmi. Upam si celo trditi da je ta greh večji od samega umora, saj sili cele rodove, da pozabijo na edino in največjo božjo zapoved: ljubezen. Koliko generacijskih naporov je potrebnih za odpravo tega zla, za ponovno dograditev trajnega miru in medsebojnega spoštovanja. Sovraštvo: neracionalna reakcija na utrepe krivice. Kdor brani svojo oblast ali uresničuje svoje cilje, ne meneč se za uporabljena sredstva, bo torej nuj-

IZZIV MIRU V SREDOZEMLJU

Dogodki iz preteklih dni so usmerili naša zanimanja in naše skrbi proti vročemu jugu že tako preizkušenega Sredozemlja. Najdemo se v času, ko je povsod in toliko govora o miru, ko sami več ne vemo, kakšno novo obliko, kakšen nov pomen, kakšno simboliko naj pripišemo tej besedi, zato da bi pustila večji vtis, da bi končno pustila kakšno vidno sled na svetovni ravni; vse to ob prizadevanju tolikih posameznikov, tolikih skupin, nekateri zelo optimistično rečejo celo generacij, da bi bil storjen pozitiven korak v tej smeri — v tem času torej, in v tej stvarnosti, se v trenutku postavlja spet na kocko vprašanje miru v Sredozemlju.

Ne glede na prepričanje, ki ga lahko imamo, in zaradi katerega smo morda usmerjeni k izkazovanju večje ali manjše osebne simpatije tej ali oni strani v sedanjem merjenju vojaških, psiholoških in taktičnih premoči med Libijo in ZDA, si moramo objektivno biti složni v prepoznavanju bistva vsega dogajanja preteklih dni: nasilju je bil odgovor nasilje, mir pa, če sploh, izzvan z ne-mirom!

Osebnost si ne upam imenovati »politiko miru« in iskanja odprtega dialoga one politike, ki se poslužuje vojnih sredstev in brezvestnih nočnih čistk s ciljanjem v slepo, v zasledovanju sicer pravične samoobrambe lastnih objek-

tov in interesov, v zasledovanju miru, ki pa ga je treba, če ne gre drugače, izzvati od nasprotnika za vsako ceno.

Koliko žrtev je zato ostalo pod ruševinami! Poleg tega so sredozemski sosedje utrpeli nevarnost vsesplošnega vpletanja v nezaželeno in nezasedovano vojaško tekmovanje. Če pogledamo malo nazaj v zgodovino, bomo videli, da je ob vseh političnih, ekonomskih, zgodovinskih in geografskih pogojih, ki so dejansko bili ob izvoru meddržavnih trenj, včasih zadostovalo le manjše ali recimo bolj postransko dejanje, zato da se je sprožil proces naglega prekipevanja, ki je nujno vodilo do odprtega spopada. Tako je bil Avstriji povod za sprožitve konflikta, ki se je v kratkem izkazal za svetovnega, prav teroristično dejanje. Vstop ZDA v drugo svetovno vojno pa je dal povod zahrbtnemu letalski napadu na ameriško vojaško пристanišče.

Ne glede na razvoj, ki sta ga doživela svetovna konflikta in na vse ostale faktorje, ki so ju karakterizirali, je že tako v navadi, in to še danes, kot zgleda, da se v represaliji stopnjevano povrne krivcu zagrešeno dejanje, zaradi česar pa lahko medsebojno merjenje moči preseže meje osebnega obračunavanja strank in se v tekmo vpletajo tudi dotedanji gledalci, začeniši od najbližjih ...

(dalje na 120. strani)

no segel tudi po človeka nevrednih metodah, po nasilju, in zgodovina je že nešteto krat dokazala, da mir ne more vzkliti iz sovraštva. Zgodovina nas uči, a nas ničesar ne nauči.

Pogledam skozi okno in zapazim velik buldožer, ki je pred nedavnim na bližnjem gradbišču porušil večnadstropno stavbo v picilih šestih urah. Pomislim na napor, ki ga je moral človek vložiti, da je hišo zgradil, na načrte, na napake in popravke, na teke ure ročnega dela. V šestih urah so pod hišne ruševine zakopali ves znoj, vse trpljenje, vse ideje in ideale.

In glej, komaj se je človeštvo nekoliko dvignilo od razdejanja 2. svetovnega spopada in uprlo pogled v bodočnost, komaj je začela v mlajšem

rodu prekipevati želja po odpravi vseh sovražnih misli in nesporazumov, želja po pozabi na vse krivice, ki so jih utrpeli njihovi predniki, želja, da bi začeli na ruševinah šovinizma in narodnostne mržnje skrajati graditi nov, človeka vrednejši in njim prikladnejši svet, že se je ravnovesje spet porušilo. Naš planet se je ponovno zamajal. Sprašujem se torej, kako naj v svetu, kjer je edino merilo za pravico maščevanje, učim otroka ljubezni do bližnjega, odpuščanja, da ne smemo hudega poplačati s hudim.

Še enkrat dvignem oči s pisalne mize. Tokrat se moj pogled ustavi na razpelu. Križani Kristus je povsobil glavo.

MARIJAN KRAVOS

ROMANJE V OGLEJ

Svojevrsna pobuda višješolskih katehetov na slovenskih šolah je vsekar razburila duhove. Predvsem se je ob to, morda res nekoliko neobičajno ekskurzijo, obregnila mlajša sestra naše Rasti, Pest. Ni se mogoče povsem strinjati s pristopom, kakršnega utemeljuje mladinska priloga Dela z dne 21. marca 1986. Predvsem je treba tu spomniti, da so naši šolski kateheti polnopravni člani profesorskih zborov in imajo kot taki vso pravico po lastni uvidevnosti predlagati ekskurzije. Pobuda, o kateri govorimo, pa je bila prostovoljnega značaja, saj so naši kateheti hoteli z njo doseči prav to, da bi se je udeležili le tisti dijaki, ki jim je kaj do osebne poglobitve in razmišljanja o velikonočnih skrivnostih. Za vse ostale pa je bil poskrbljen reden pouk. Namen je bil torej pošten in ni imel nikakršnih propagandnih ciljev, kakor jih hoče pripisati pisec članka v Pesti. Vprašati bi se bilo kvečjemu treba, zakaj se je na ekskurzijo prijavila ogromna večina dijakov. Morda — poreče kdo — ker je tako »špricala« en dan pouka. Brez dvoma se niso za Oglej prijavili le goreči verniki. A kaj naj potem rečemo o izvenšolskih zborovanjih in dijaških stavkah, ki je dijakom pogosto celo zabranjen vstop v šolo in se s tem

zvrča težko odgovornost za morebitne nezgode na učno osebje?

Seveda ima vsakdo o verouku in o posameznih šolskih ekskurzijah pravičo misliti, kar hoče, in to tudi napisati. Vendar pa utegne pisanje Pesti koga zavesti v povsem neutemeljeno domnevo, češ da je v teku klerikalna kampanja, ki bi ogrozila svobodo in laičnost posameznih dijakov, ki bi tako začeli masovno podlegati vplivu katoliške Cerkve. Kako je to možno v tem našem do skrajnosti sekulariziranem svetu, sredi poplave radikalno liberalnega tiska, epikurejske morale, v okolju, kjer so katoliška mora načela za večino povsem indiferentna, če ne celo reakcionarna?

L. M. je v svojem članku povlekel v polemiko še škofa (ki ga sicer vsi — tudi levičarji — zelo cenijo), češ da je na nekem lanskem predavanju na šoli vse dijake, katoličane in laike, svaril pred nevarnostmi laičnega pogleda na svet in s tem žalil del poslušalcev. O čem naj potem govori katoliški škof? Saj ni tako težko predvidevati, da bo predstavnik katoliške Cerkve v Trstu segel tudi na to področje. In ko bi res škofovo izvajanje lahko koga motilo, potem mu to povejmo že pred nastopom: v najslabšem primeru bo

pogovor odklonil. Ne smemo pa se zgražati nad človekom, ki trdi to, v kar sam veruje. Predstavnik kakršne koli veroizpovedi ali ideologije bi se, seveda z lastnega zornega kota, ravnal na isti način. V nasprotnem primeru bi se izkazal za neprepričanega ali celo farizejskega. Samo po sebi umevno je, da bo vsakdo branil svoje stališče, tudi če bo pri tem postavil take trditve, ki bodo morda koga motile. Vse to pa spada v demokratično in pluralistično dialektiko naše družbe.

Poleg vsega tega se nam še postavlja vprašanje, ali je bilo škofovo izvajanje resnično sprejemljivo le za katoliške dijake, ko pa se v sosednji Sloveniji že sami člani ZSMS zavedajo pomembnosti duhovne rasti slehernega člana tudi socialistične družbe.

S tem bi lahko zaključili. Dejstvo, da je velikonočna ekskurzija v Og'ej tako raznotero odjeknila v naši javnosti, pa je vsekakor razveseljivo. Predvsem je bila morda to prilika za začetek odkritega dialoga med raznomislečimi, ne da bi se pri tem krnilo osebno gledanje na svet, saj je tudi želja uredniškega odbora Rasti, da bi soočanje o tem problemu, potekalo »v imenu odkritosti, dialoga in nepristranskega informiranja.«

Oseba, v katero najbolj zaupam

»...Večkrat sem pomislila na najino prijateljstvo. Čeprav imava različne misli glede izbire šole in najine prihodnosti, čeprav sva le malokdaj skupaj med šolskim letom, sva si vseeno bliž druga drugi... S SRCEM pač!!!

V trenutku, ko sem v težavi, začetim potrebo po tvoji pomirjevalni besedi in tedaj se res obnašam, kakor bi bila tik mene. Govorim s teboj, a zaman... ne slišim odgovora, občutim pa tvojo bližino, tvoje veselje...

Veš! Upam, da bova nadaljevali po tej poti, tako da bova za vedno vezani z globokimi čustvi...«

To je zaključek pisma, ki mi ga je nekoč poslala moja prijateljica. V teh vrsticah so zapisane najgloblje misli nekega prijateljstva.

Ne vem, če bi mi prijateljica dovolila, da bi to napisala; toda zdelo se mi je primerno za začetek nekega stavka, v katerem naj bi govorila o osebi, v katero najbolj zaupam ali bolje... kateri najbolj in najraje zaupam vse svoje težave, skrivnosti, skrite želje - sanje...

To, kar je ona napisala v sinjem pisnu (predvsem v drugem odstavku), velja tudi meni.

Večkrat, ko sem sama v svoji sobi ali pa tudi drugje, in poslušam nežno

glasbo, se globoko zamislim. Tedaj z mislijo poletim mimo sten, kraških zidkov in vaških uličic do rdečkaste hiše, kjer opazim prijateljico, kako s svojimi spretnimi prsti slika, šiva ali pa igra na kitaro.

Da! K njej se pogostoma zatekam moje misli.

Občudujem jo, ker sem pri njej že zdavnaj zasledila umetniški dar, s katerim zelo rada ustvarja. Čudovito zna risati in obarvati vsako najmanjšo delce. S svojimi prstki, ki so vedno pomazani z najrazličnejšimi barvami, ustvarja različna umetniška dela — od ročnih del do čudovitih portretov pa do raznih skulptur in slik.

Toda to ni njen edini dar. Že nekaj let ima kitaro, na katero rada igra in pri tem tudi prepeva, saj ima res lep glas.

Čeprav trdi, da ne piše lepo, sem odkrila v njej neki zanimiv način pripovedovanja: tekočega, preprostega, a zelo bogatega v vsebini, kar sem zasledila v marsikaterem pisatelju.

Čeprav je ona tako pridna v vsem tem in sem jaz le neokretno dek'le, me ni še nikoli užalila ali zasmehovala. Obratno, svetovala mi je in mi je pomagala.

Njena živahnost, njen poskočni gib,

njen nasmeh in dobra volja me spremljata, ko grem v šolo, in preženejo iz mene vso pesimističnost dneva.

Njene čudovite temnorjave oči mi razkrivajo neko romantičnost in željo po ljubezni.

Njeni temnorjavi lasje, ki so bili nekoč spleteni v dolge kite, so sedaj pristrženi v pristrčno frizuro sodobne mode.

Njena natančnost in njen odličen okus pri izbiranju oblačil, ki sta značilna pri njej, odkrivata dar za modo.

V vsem tem jo občudujem, a ko pač vsakdo izmed nas ima tudi ona več hrib in slabih lastnosti, o katerih nočem govoriti, ker se mi kot njeni prijateljici pač zdi zelo grdo, da bi jo kritizirala.

Imava se radi kot sestra, a ne kot krvni sestra, ker se je pač že marsikdaj izkazalo, da je med takimi sestrami veliko sovražstvo. Ne! To bratstvo je zgrajeno na medsebojnem spoštovanju, odkrivanju in spoštovanju.

Najin smeh, najine zabave... predvsem pa najino prijateljstvo bo ostalo globoko v najinih srcih — spomin nanjo bo ostal ovit v oblačeh evforije.

Upam, da bo najino prijateljstvo rastlo naprej in se izpopolnjevalo.

M—

ZSMS IN DUHOVNOST

Republiška konferenca Zveze socialistične mladine Slovenije je v minulem letu ustanovila posebno delovno skupino z nazivom Za duhovna gibanja. Od oktobra lani pa do maja letos so priredili niz osmih predavanj in osmih delavnic, na katerih so skušali prodreti v bistvo problema duhovne rasti posameznika in družbe. Ob tem iskanju so pobudniki izdelali sporočilo, ki vam ga v celoti posredujemo.

SPOROČILO DELOVNE SKUPINE ZA DUHOVNA GIBANJA PRI RK ZSMS

V oceanu so vse reke eno

1. KDO SMO?

Smo skupina ljudi različnih starosti, obeh spolov, različnih poklicev, različnih nazorskih opredelitev, ki nas družijo skupno iskanje in udeležanje v duhovnosti.

2. KAJ NAM POMENI DUHOVNOST?

Duhovnost nam pomeni celovit odnos do samega sebe, do sočloveka in do sveta. Skušamo ga živeti dejavno, tako da poglobljamo razumevanje sebe in ljudi, da ozaveščamo našo odvisnost od sveta in si prizadevamo živeti v harmoniji z vsem tem.

3. ZAKAJ ŠIRITI DUHOVNOST?

Živimo v času in prostoru, ki zane-marja ali celo zatira duhovno plat človeka, kar pomeni, da ga prepušča dehumanizaciji, izrojevanju. Kljub temu pa narašča potreba po spoznanju smisla življenja, premagovanju odtujenosti od ljudi in narave. Menimo, da pri nas za zadovoljitev te potrebe, zlasti med mladimi, premalo storimo. Zato se notranja težnja mladih po duhovnem življenju zadovoljuje pogosto na neustrezne in tudi izkrivljene načine.

4. KAJ HOČEMO?

S svojimi prizadevanji želimo:

- prispevati k uveljavljanju duhovnosti v našem družbenem prostoru
- razvijati celostno naravo človeka. To pomeni, pospeševati integracijo naših fizičnih, čustvenih, miselnih in intuitivnih razsežnosti ter spodbujati našo voljo za dobrobit ljudi in sveta
- zbujati pri ljudeh globok občutek za sočloveka in naravo, ki mu pravi-mo ljubezen.

5. KAKO DELOVATI?

Želimo spoznavati in predajati izkustva in modrosti, do katerih se je dokopalo človeštvo v tisočletjih iskanja svojega bistva, pa smisla življenja in smrti. Hkrati se odpiramo novim tokom, tako da črpamo navdih in izkuš-

nje pri sodobnih sinergijskih duhovnih skupinah.

Duhovnost želimo razvijati in širiti z razgovori, predavanji, seminarji, s spoznavanjem in sodelovanjem s podobnimi in sorodnimi skupinami in gibanji doma in na tujem, raziskovanjem različnih problemov v zvezi z duhovnostjo, z delavnicami, s taborom kot poletno šolo duhovnosti, s pospeševanjem duhovne prakse, z odpiranjem duhovnih tedaj v javnih občilih, oblikovanjem lastnega glasila.

6. KAKŠNA NAČELA IMAMO?

Naše delovanje temelji na načelu samoorganizacije, ki izključuje paternalistično vodenje z osrednjo osebnostjo in hierarhičnost, omogoča pa sinergijsko skupinsko delo, v katerem se svobodno izraža ustvarjalna zmožnost vsakega posameznika. Naš namen ni poučevati, ampak spodbujati duhovna semena, ki jih ima vsak človek, da vzklijejo, rastejo in obrodijo. Ne želimo vabiti drugih, da vstopijo v hišo naše modrosti, temveč da najdejo svojo lastno.

Ker želimo pospeševati globok in celovit pogled na mišljenje, življenje in svet, smo odprti do novega in drugačnega. Zato je odprto tudi to naše sporočilo.

Bodite sami sebi luč,
bodite sami sebi zaupanje.
Ravnajte se po resnici, ki je v
vas, kot edina luč.

(Buddha)

6. skavtsko športno srečanje v Celovcu

Bilo je lepo, zelo lepo, tako lepo, da sva se odločili, da se bova tudi naslednje leto na vsak način udeležili skavtskega športnega srečanja, ki bo v Trstu.

Letos so nas sprejeli v goste koroški bratje. Po vožnji, ki je seveda potekala v redu, se je avtobus v soboto, 12. aprila zvečer, ustavil pred lepim velikim poslopjem, pred Modestovim domom v Celovcu. Tu je prenočilo okoli 250 skavtov in skavtinja s Tržaškega, Goriškega in Koroškega.

V soboto smo si po večerji ogledali diapozitive, ki jih je Andrej Štekar posnel na lanskem taboru v Zabičah in na nekaterih drugih skavtskih srečanjih.

Športno srečanje se je začelo šele naslednje jutro po zajtrku in seveda po skupni maši. Škoda, da nam je vreme nekoliko nagajalo — imeli smo namreč tudi nekaj snega —, in so se morale zato tekme odvijati v zaprtih

prostorih. Panog je bilo več: ženska in moška odbojka, ženski in moški nogomet, ženski in moški »med dvema ognjema« in troboj, v katerem so se številne skupine pomerile v namiznem tenisu, šahu in vlečenju vrvi.

Medve sva igrali odbojko, zato vam znava največ povedati o tej panogi. Ženska odbojka je imela kot zmagovalke že tretjič Tržačanke. Vseeno pa niso bile tekme preveč privlačne, saj je bila igra precej medla.

Veliko presenečenje je bila zmaga Tržačanov v moški odbojki, saj je v tej panogi bila Gorica vedno najmočnejša in je vsako leto osvojila zmago. Tudi v troboju smo se Tržačani dobro odrezali, saj smo se uvrstili na prvo mesto. Pri nogometu pa smo odnesli le tretje mesto, med Goričani in Korošci pa je bil boj do konca izenačen in so zmago odločile enajstmetrovke, pri katerih so imeli več sreče Goričani in so tako osvojili prvo mesto.

Tudi pri ženskem nogometu Trst ni imel sreče. Med Korošicami in Goričankami so bile uspešnejše Goričanke, ki so si zagotovile zmago z 2:1. Tržaški fantje so tudi pri igri med dvema ognjema zasedli le tretje mesto, prvega mesta pa so se polastili Goričani; tržaška dekleta so v tej igri osvojila drugo mesto, medtem ko je prvo mesto pripadlo Korošicam.

Pokal letošnjega športnega srečanja je že tretjič odnesel s seboj Trst, čeprav je imel le tri točke prednosti pred zadnje uvrščeno Gorico. Kaj pa je pripomoglo k temu, da je srečanje uspelo? Predvsem veselo in prijateljsko vzdušje. Čeprav nas je bilo zelo veliko, se je vsak počutil kot član velike družine, kar pravzaprav skavtska organizacija je. Čeprav je bilo srečanje tudi kompetitivno, je potekalo v prijateljskem in športnem duhu.

Manica in Breda

Izziv miru...

Ni tu mesto, da bi iskali odgovorne za današnje napeto stanje v vzhodnem in zahodnem svetu, zakaj vsaka stran, ki se na eni strani poteguje in odprto zavzema za najrazličnejše ideale, za pozicijo trenutnih zaveznikov, za mir, sožitje in odprtost določenih predelov, se na drugi strani srečuje s posledicami in odgovornostmi, ki jih nosi zaradi uvajanja izrazitih nasprotij prej navedenih pojmov.

Gre torej za vprašanje miru kot takega in ohranjanja le-tega v času. Za vprašanje, kot si ga lahko postavi v teh dneh katerikoli nabornik, kot možni vojak, ki je lahko v kateremkoli trenutku poklican k izvrševanju svoje najenostavnejše vloge: ohranjanju števil v vojski — proces, ki se lahko sproži nenadoma, ko se v trenutku na prenasitih polih napetostnega vira v določenih pogojih sproži iskra in pride do — preboja...

M. D. L.

A. U. A. A.

Ni novost, da se glasbeniki intenzivno zanimajo za politične oziroma socialne probleme, ki jih obdajajo, razlika je samo v tem, kako posamezni pevec na to stvarnost reagira.

Ko je Little Steven obiskal južnoafriško državo in je videl, kako so ga črnci sovražili že samo zato, ker je bil belec, je začutil potrebo, da pripomore tudi sam k izboljšanju odnosov med belci in črnici. Ko se je vrnil v ZDA, se je začel zanimati, katera glasbena hiša bi bila pripravljena sodelovati pri tem podvigu. Končno se je po dolgem iskanju neka newyorška hiša, Manhattan Records, ponudila, da izpelje načrt. Pri iskanju glasbenikov ni imel Little Steven nobene težave, saj so vsi, ki jih je bil pozval, rade volje sprejeli vabilo. Tako se je zbrala kar cela skupina glasbenikov, med katere spadajo npr. Jackson Browne, Jimmy Cliff, Miles Davis, Bob Geldof, Bruce Springsteen in še mnogi drugi.

Izdali so LP, ki nosi naslov SUN CITY, oni pa so se imenovali A.U.A.A., to je ARTIST UNITED AGAINST APARTHEID. Zastavili so si dva cilja: prvi je denarna podpora južnoafriškim črncem preko mednarodnega sklada Združenih narodov, kateremu so namenili tudi ves denar, ki so ga bili s ploščo zaslužili. Če bi kdo želel tudi sam prispevati, naslov je: THE AFRICA FUND 198 BRODWAY NEW YORK, NY 10038, USA

Drugi cilj je, seznaniti širšo javnost s tem problemom. V tem duhu je bila napisana tudi pesem Sun City, prva in najbolj poznana iz cele LP plošče, ki poziva vse pevce, naj ne koncertirajo v prepletem južnoafriškem turističnem kompleksu, ki se imenuje prav Sun City in je najbolj očiten simbol celotnega apartheidovega sistema.

I. C.

Slovanski večer v Zavodu združenega sveta

Sobota, 12. aprila, velika dvorana hotela Agip v Devinu. V zraku se vije glas slovenskih polk in drugih slovanskih pesmi. Nabit polno ljudi je; nekateri si oblačijo plašče, drugi še plešejo, tretji se pa pogovarjajo. Hodim po dvorani in prisluhnem: »Čudovito... Zelo lepo... Presenetili so me...« Pravkar se je namreč končal SLOVANSKI VEČER, prireditev, na kateri so slovanski dijaki zavoda Združenega sveta predstavili prisotnim svojo zemljo, zgodovino, kulturo in navade. Tudi meni je bilo všeč, nepopisno lepo je bilo.

Pa naj začnem od začetka, da boste lahko tudi vi deležni mojega veselja. Vse se je začelo malo pred 18.30. Ste ne dvorane so bile prekrite s poserji, ki so prikazovali slovanske pokrajine. V obednici pa je bilo že vse pripravljeno za tipično slovansko večerjo. Na hodniku so prikazovali krajinske diapozitive. Nekateri od prirediteljev so sprejemali goste, starše, prijatelje, dijake in profesorje ter jim v pozdrav ponudili kozarček slivovke pa še kruh s soljo. Vsi pobudniki so nosili tradicionalne noše svoje zemlje. Videl si poljsko in dolenjsko nošo pa tudi tržaško in hrvaško, makedonsko in štajersko. Nato se je začela večerja, kjer so ti postregli s poljsko paszteciki, s slovenskimi ajdovimi žganci, z zeljem in klobaso ter s srbsko gibanico. Že pri večerji je bilo vzdušje zelo vese-

lo, stalno te je spremljal občutek, da si med tolikimi prijatelji. Opazovala sem obrazе gostov. Na njih je bila izklesana najprej radovednost, nato preplah in skrb, pa spet zadovoljstvo ali skremženost. Vzdušje se je še stopnjevalo po večerji, ko je bila na sporedu prava prireditev. Spored se je začel s poljskim plesom, nadaljeval pa z raznimi prizori in skeči. Dijaki so prikazali drobec slovenske zgodovine v fašističnem obdobju, navezanost na slovansko zemljo, podali so ironično sliko značilnosti jugoslovanskih narodov, poljsko birokratsko počasnost in seveda plese, med katerimi velja omeniti ukrajinskega. Večer se je zaključil s srečolovom in v popolnem veselju publike in izvajalcev.

Zdaj sem tu. V teh kratkih trenutkih sem pomislila na pretekle ure. Ljudje še vedno plešejo in se pogovarjajo, slovanski dijaki pa že pospravljajo. Prav njim gre vsa naša pohvala za lep večer, saj vsi vemo, da za tako pripravljen večer je treba veliko truda, vaj in dobre volje.

a. l.

RAST, mladinska priloga Mladike 4 - 1986. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, maj 1986. To število je uredil Marijan Kravos.

Ljubezen

Večkrat se sprašujem, kaj je pravzaprav ljubezen. Ta beseda, sestavljena iz osmih črk, lahko pomeni nekaj neverjetno velikega, lahko pa tudi nekaj zelo majhnega. Človek ne bi mogel živeti, če ne bi imel ob sebi nekoga, ki ga razume, spoštuje in ljubi. Že otrok ima rad starše, mačko, psa, dedka, brata, sestro, igrače, prijatelje... Nato pa, ko doraste, ugotovi, da ni vse tako lahko. Spozna namreč, da mu niso vsi ljudje prijatelji in ljubezen do nekaterih izgine ter se včasih spremeni tudi v sovraštvo. Vendar vidi, da moramo živeti v določeni skupnosti, da si moramo pomagati in se spoštovati. Iz sovraštva izhaja le trpljenje.

Morda najlepša ljubezen, katero vi prej ali slej doživimo, je ljubezen do fanta oz. do dekleta. Večkrat se sama sebi čudim, ko ugotavljam, da sploh nisem bila še nikoli resnično zaljubljena.

Cepprav sploh ne vem, kaj je resnična ljubezen in si lahko samo predstavljam, kaj naj bi bila, se bojim, da nisem zmožna ljubiti neke osebe na tak način, da bi bila zanjo pripravljena

žrtvovati vse. Morda je to tista velika in resnična ljubezen, o kateri vsi veliko govorijo, malo pa povejo. Ne verjamem, da bi bil vsakdo pripravljen žrtvovati svoje življenje za osebo, ki jo ljubi. Morda je razlog v družbi, v kateri živimo, saj je v njej nenavadno in skoraj nesprejemljivo živeti življenje tako, kot bi ga želela.

Večkrat sledim kaki ljubezenski zgodbi po televiziji ali v knjigah. Takrat se tako lepo živim v dogajanje, da resnično verjamem v odvijanje zgodbe. Nato preidem v svoj fantastični svet, mislim, da je res vse tako lepo in lahko, kot je bilo v filmu ali knjigi. Vsa slaba volja izgine in v spomin mi pridejo lepi, zabavni in srečni dogodki iz mojega življenja. Večkrat sanjam o najrazličnejših stvareh in mislim, oziroma sem prepričana, da se bodo te sanje uresničile. Nato pa ugotovim, da so bile le in nič drugega kot sanje.

Zaključila bi z mislijo, da je le ljubezen tista, ki drži svet kolikor toliko na nogah, in morda bi bolje živeli, ko bi še drugi odprli oči in videli, da se lahko živi le z ljubeznijo. Edino ta lahko prepreči vse vojne, spore, umore nedolžnih ljudi in trpljenje, ki ga človek povzroči s sovraštvom.

M.